

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 17CoP/40/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518201038  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3518201038.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v právnej veci navrhovateľky: H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, X. H. nad Y., zastúpenej JUDr. Jozefom Herbulákom, advokátom so sídlom v Trenčíne, Brnianska 1K a osoby povinnej platiť výživné: V. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., F., K., W. X/XX, K., o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa, na odvolanie osoby povinnej platiť výživné proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 22.09.2021, č.k. 8Pc/7/2018 - 436, takto

### rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, vo výroku I. a v súvisiacom výroku II., p o t v r d z u j e.
- II. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil povinnosť osobe povinnej platiť výživné (otcovi navrhovateľky) prispievať navrhovateľke zvýšeným výživným zo sumy 120 eur mesačne na sumu 350 eur mesačne s účinnosťou od 15.03.2018 do 31.08.2019 a na sumu 250 eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2019 do 21.06.2021, k rukám navrhovateľky. Výrokom II. nedoplatok na splatnom výživnom za obdobie od 15.03.2018 do 21.06.2021 v sume 6 856,10 eur súd povolil otcovi navrhovateľky zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 250 eur, splatných 20. dňa v mesiaci k rukám navrhovateľky, pod stratou výhody splátok. Výrokom III. súd vo zvyšnej časti návrh zamietol a výrokom IV. súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 62, § 75 ods. 1, 2, § 78 ods. 3 Zákona o rodine a na výsledky vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že navrhovateľka do 21.06.2021 študovala na vysokej škole v Rakúsku, o čom predložila diplom o ukončení bakalárskeho štúdia na N. W., kde študovala dennou formou. V čase štúdia nebola navrhovateľka schopná samostatne sa živiť a z tohto dôvodu bola odkázaná na výživné od otca ako povinného rodiča. Otec ako osoba povinná platiť výživné neprispieval navrhovateľke zodpovedajúcim výživným dobrovoľne. Súd konštatoval, že naposledy bolo o výživnom rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 05.05.2014, č.k. 5P/223/2012 - 65, ktorým súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na navrhovateľku zo sumy 1 000 Sk na sumu 160 eur s účinnosťou od 01.08.2012 do 31.08.2013 a od 01.09.2013 na sumu 120 eur. V tom čase bola navrhovateľka študentkou Bilingválneho gymnázia v Bratislave, matka navrhovateľky dosahovala čistý mesačný príjem v sume 389,06 eur a otec do 16.09.2013 dosahoval zárobok 1 051,30 eur, od 16.09.2013 bol v evidencii nezamestnaných, poberal dávku v nezamestnanosti mesačne 731 eur do 02.02.2014 a od 03.02.2014 poberal dávku v hmotnej núdzi vo výške 694,50 eur. Matka maloletého mala ďalšiu vyživovaciu povinnosť na maloletého E. F. (2008). Súd zdôraznil, že od posledného rozhodnutia o výživnom mala navrhovateľka nepochybne zvýšené výdavky tým, že študovala na vysokej škole, táto škola sa nachádza v zahraničí, čím boli výdavky navrhovateľky ešte viac zvýšené. Súd považoval za

oprávnené náklady navrhovateľky na bývanie vo výške 75 eur, od januára 2018 do novembra 2019 náklady na bývanie boli vo výške 435 eur, k tomu poplatky za energie cca 50 eur mesačne. Ďalej náklady spočívali v zabezpečení stravy v sume cca 400 eur mesačne, hygienických potrieb v sume 30 eur mesačne, liekov v sume 30 eur mesačne, poplatku za telefón v sume 12 eur mesačne, internetu v sume 25 eur mesačne, z výdavkov na ošatenie, obuv vo výške cca 70 eur mesačne, z poplatku za školu a školské materiály v sume cca 50 eur mesačne, na šport, voľný čas, kultúru suma cca 50 eur mesačne. Spolu potom ide o náklady vo výške cca 667 eur mesačne bez poplatkov na ubytovanie. Navrhovateľka mala taktiež mimoriadne výdavky na kúpu okuliarov, kúpu počítača alebo cenu za doučovanie. U otca navrhovateľky bol zistený priemerný príjem za obdobie september až december 2018 vo výške 1 522,08 eur mesačne, za rok 2019 vo výške 1 726,57 eur mesačne, za rok 2020 vo výške 1 990,83 eur mesačne a za obdobie január až máj 2021 vo výške 1 600 eur mesačne. U otca navrhovateľky teda došlo k zvýšeniu jeho príjmu o cca 1 000 eur mesačne. Súd uviedol, že u otca je potrebné zohľadniť jeho výdavky spočívajúce v nájomnom, ktoré platí v zahraničí vo výške cca 400 eur mesačne, energie ako aj ďalšie výdavky na stravu, ošatenie a pod. Ďalej súd zdôraznil, že u navrhovateľky prihliadol aj na výšku poberaného štipendia, keď výška štipendia výrazne ovplyvnila výšku určeného výživného. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľka poberala štipendium od septembra 2019 vo výške 470 eur mesačne a od apríla do augusta 2020 vo výške 726 eur mesačne, od septembra 2020 do augusta 2021 vo výške 700 eur mesačne. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie uložil otcovi navrhovateľky povinnosť prispievať navrhovateľke zvýšeným výživným zo sumy 120 eur mesačne na sumu 350 eur mesačne, a to za obdobie od 15.03.2018 do 31.08.2019 a sumou 250 eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2019 do ukončenia vysokoškolského bakalárskeho štúdia, t.j. do 21.06.2021. Zároveň súd rozhodol o nedoplatku na zročnom výživnom vo výške 4 968,80 eur a povolil ho otcovi navrhovateľky zaplatiť v mesačných splátkach po 250 eur. Pokiaľ sa navrhovateľka domáhala výživného vo vyššej sume nad priznanú výšku výživného, súd návrh navrhovateľky v tejto časti ako nedôvodný zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 52 CMP, keď nezhliadol dôvody na rozhodnutie podľa § 55 CMP.

2. Proti tomu rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec navrhovateľky - osoba povinná platiť výživné, a to vo výrokoch I. a II. rozsudku. Domáhal sa zrušenia jeho povinnosti platiť zvýšené výživné na navrhovateľku za celé požadované obdobie. Podľa jeho názoru schopnosť navrhovateľky sa dostatočne živiť preukazujú bankové výpisy z jej účtov rakúskej a slovenskej banky. Navrhovateľka bola preukázateľne schopná si z vlastných príjmov sama financovať aj mesiac trvajúce exotické dovolenky, pobyty, nákupy a pod. Uviedol, že pri konštatovaní príjmu navrhovateľky neboli zohľadnené priame finančné príjmy z finančného úradu, ktorými sa prepláca časť životných nákladov navrhovateľky, ani vklady hotovosti na účet navrhovateľky. Podľa jeho zistenia za r. 2018, ako aj za r. 2019 mala navrhovateľka mesačný príjem cca 1 350 eur. Podľa jeho výpočtov sa príjem navrhovateľky za rok 2020 ešte zvýšil, keď poberala príjem nielen zo zamestnania, mala štipendium, ale dostala určitý obnos z rakúskeho úradu práce, ako aj z finančného úradu. Navrhovateľka pritom býva v spoločnej domácnosti s partnerom, kde neplatí nájom, iba akúsi symbolickú čiastku zaň, neplatí ani energie, vodu, prípadne ostatné poplatky za bývanie. Za 6 mesiacov roku 2021 predstavoval priemerný príjem u navrhovateľky tak sumu 2 059 eur mesačne. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nezohľadnil celkový, ale iba pomerný udávaný príjem navrhovateľky, nezohľadnil, že navrhovateľka ako plnoleté študujúce dieťa mala preukázateľne nadštandardný životný štýl. Podľa jeho názoru mala navrhovateľka za celé požadované obdobie dostatočný príjem na uspokojovanie svojich základných, ako aj nadštandardných potrieb. Žiadal teda o zrušenie jeho povinnosti platiť zvýšené výživné na navrhovateľku, prípadne o prehodnotenia, či prinavrátanie veci na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu osoby povinnej platiť výživné sa písomne prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrila navrhovateľka, žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť a žiadnemu z účastníkov nepriznať právo na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na to, že súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie opakovaným výsluchom účastníkov, oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu sp. zn. 5P/223/2012, v ktorom bolo naposledy rozhodnuté o výživnom, ďalej potvrdeniami o príjme osoby povinnej platiť výživné, potvrdeniami o príjme jej matky, ako aj o jej príjme, potvrdeniami o jej návšteve školy, o poberaní štipendia, výpismi z jej účtu, nájomnou zmluvou a pod. Bola toho názoru, že súd na základe úplných a riadnych zistení správne konštatoval, že došlo k takej zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného. V konaní vyšlo najavo, že osoba povinná platiť výživné jej toto neplatil, k plateniu ho zaviazal súd rozhodnutím. Uviedla, že je pravdou, že z dôvodu finančne náročného života vo Y. bola nútená sa počas jej denného štúdia na vysokej škole zamestnať,

a to z dôvodu potreby financovania jej životných nákladov. Pracovala na úkor svojho voľného času, ktorý mohla venovať študijným prípravám, či voľnočasovým aktivitám. Do práce chodila v poobedňajších alebo nočných hodinách a cez víkendy. Aj súd prvej inštancie sa stotožnil s jej tvrdením, že životné náklady pri štúdiu vo Y. sú vyššie ako na Slovensku a jej otec relevantným spôsobom ňou preukázané životné náklady nespochybnil. Pokiaľ ide o jej príjem, ktorý dosahovala svojou prácou na čiastočný úväzok, súd prvej inštancie sa stotožnil s jej tvrdením, že takto získaný zárobok bol nevyhnutný na účely zabezpečenia jej životných nákladov, ako aj nákladov spojených so štúdiom a správne uviedol, že táto skutočnosť nespôsobuje zánik vyživovacej povinnosti osoby povinnej platiť výživné, môže však mať vplyv na jej výšku, čo sa napokon odzrkadlilo aj v rozhodnutí. Z dokazovania vyplynulo, že počas štúdia na vysokej škole nebola schopná sa samostatne živiť, z ktorého dôvodu bola odkázaná na výživné od otca ako povinnej osoby, ktorý jej však na výživné neprispieval dobrovoľne. Rovnako aj u jej otca bola preukázaná zmena pomerov, keď súd prvej inštancie zistil, že tento dosahoval v januári až máji 2021 priemerný mesačný zárobok vo výške cca 1 600 eur, pričom nemá inú vyživovaciu povinnosť. Súd rovnako zohľadnil jej výdavky spojené s bývaním a stravou vo Y., ako aj mimoriadne výdavky a zároveň prihliadol na tú skutočnosť, že počas štúdia poberala štipendium, ktorého výška mala potom vplyv na rozhodnutie súdu o výške výživného. U osoby povinnej platiť výživné súd posudzoval jeho príjem a zároveň zohľadnil jeho výdavky na nájomné, energie, stravu a ďalšie náklady. Ďalej uviedla, že ťažiskom odvolania osoby povinnej platiť výživné je tvrdenie, že výpisy z jej účtu slovenskej a rakúskej banky preukazujú, že bola schopná sa počas štúdia na vysokej škole dostatočne užiť sama. V tejto súvislosti poukázal jej otec na exotické dovolenky v luxusných rezortoch, jej nákupy, či kúpu auta. Rovnako nesúhlasil a spochybňoval ňou vyčíslené náklady na bývanie, stravu, keď tvrdil, že od novembra 2019 býva v spoločnej domácnosti s partnerom a jej náklady spojené so stravou a bývaním predstavujú len akúsi symbolickú sumu vo výške cca 500 eur, ktorou prispieva jej partnerovi a ktorú jej údajne partner posielal späť na jej účet. Vytýkal súdu, že neuvádzal jej príjmy v r. 2020, ktoré sa oproti r. 2019 podstatne zvýšili, ako ani finančné príjmy z finančného úradu, ktorými jej mala byť preplácaná časť životných nákladov a ani hotovostné vklady na jej účet. Navrhovateľka zdôraznila, že podané odvolanie je iba opätovným opakovaním odporcových (otcových) tvrdení z konania pred súdom prvej inštancie, kedy neustále poukazoval na jej dostatočné, dokonca nadštandardné finančné prostriedky pochádzajúce z jej pracovného úväzku, či štipendia, ako aj na jej luxusné dovolenky, či kúpu auta. K tomu nezostáva nič iné, iba opakovane uviesť, že k rozhodnutiu zamestnať sa popri jej štúdiu bola donútená, a to z dôvodu, aby dokázala uhrádzať nielen jej životné náklady, ale aj náklady spojené so štúdiom, keďže otec si vyživovaciu povinnosť voči nej ani len čiastočne neplnil. Ako už uviedla, má za to, že súd prvej inštancie sa všetkými týmito okolnosťami dôkladne zaoberal a dospel k správne záveru, že jej zárobok z čiastočného pracovného úväzku nemá vplyv na vyživovaciu povinnosť jej otca voči nej. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o zvýšení výživného zohľadnil jej príjem a priznané štipendium, ktorá skutočnosť je zrejماً aj z určenej výšky výživného. Pokiaľ ide o jej údajné luxusné dovolenky, uviedla, že sa nejednalo o nákladné dovolenky, keďže rezorty ako Thajsko, či Kambodža nie sú finančne náročné, práve naopak, najväčšiu časť nákladov predstavuje cena leteniek. Pre kúpu auta, ktorú otec rovnako vytýka, sa rozhodla z dôvodu bezpečnosti, keďže často pracovala do neskorých nočných hodín. Peniaze na kúpu auta si našetrila a auto zároveň brala ako investíciu do budúcnosti. Dodala, že otec síce podal proti rozsudku odvolanie, neuvádza však akú sumu výživného je ochotný platiť a v podstate zastáva názor, že nie je povinný jej prispievať žiadnym spôsobom. S týmto sa vyporiadal aj súd prvej inštancie, keď zdôraznil, že zákonná vyživovacia povinnosť rodiča voči plnoletému dieťaťu trvá až dovtedy, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť. Bola toho názoru, že otec v odvolaní neprezentuje žiadne spôsobilé dôvody na spochybnenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie bol napadnutý odvolaním osoby povinnej platiť výživné vo výroku I. a v súvisiacom výroku II., t.j. vo výrokoch o zvýšení vyživovacej povinnosti osoby povinnej platiť výživné a v nedoplatku na zročnom výživnom. Preto odvolací súd preskúmal iba túto odvolaním napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie a vo výroku III., ktorým bol návrh navrhovateľky vo zvyšnej časti zamietnutý, je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. Podľa § 62 ods. 1, 2, 4, 5 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

7. Podľa § 75 ods. 1 prvej vety Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

8. Podľa § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh. Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

9. Pri rozhodovaní o zmene výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného v čase skoršieho rozhodnutia a v čase nového rozhodnutia. Zmenou pomerov sa rozumie výrazná zmena tých okolností, či už na strane oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom. Rozumieme ňou takú zmenu v pomeroch subjektov právneho vzťahu, ktorá výrazne ovplyvňuje ich majetkové pomery a príjmy, resp. výdavky na potreby. Pri posudzovaní, či nastala zmena pomerov na strane oprávneného na výživnom, resp. povinného rodiča a v akom rozsahu je odôvodnená zmena výživného, súd vychádza zo základných kritérií pre určenie vyživovacej povinnosti uvedených v § 62 Zákona o rodine. V prípade, ak súd zistí významnú zmenu v pomeroch rodičov alebo detí, existujúcu úpravu výživného zmení.

10. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že o vyživovacej povinnosti otca navrhovateľky k navrhovateľke bolo naposledy rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 5P/223/2012 - 65 zo dňa 05.05.2014, ktorým bola zvýšená vyživovacia povinnosť otca na v tej dobe plnoletú H. F. zo sumy 1 000 Sk na sumu 160 eur s účinnosťou od 01.08.2012 do 31.08.2013 a od 01.09.2013 na sumu 120 eur, ktorú bol otec povinný poukázať vždy 15. dňa v mesiaci vopred k rukám plnoletej H.. Nedoplatok na zročnom výživnom na plnoletú H. za obdobie od 01.08.2012 do 30.04.2014 vo výške 1 274,04 eur bolo otcovi uložené splácať v mesačných splátkach po 40 eur spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou rozsudku do zaplatenia k rukám plnoletej H. pod stratou výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky riadne a včas sa stáva splatným celý dlh. Uvedený rozsudok v časti výživného nadobudol právoplatnosť 28.05.2014, keď v časti splatnosti nedoplatku na zročnom výživnom podal otec navrhovateľky odvolanie, pričom v tomto výroku bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený rozsudkom Krajského súdu Trenčín č.k. 6CoP/62/2014 - 81 zo dňa 09.09.2014. V uvedenom čase bola navrhovateľka študentkou 3. ročníka gymnázia, matka dosahovala príjem 389,06 eur a mala vyživovaciu povinnosť k maloletému E. F.. Otec dosahoval do 16.09.2013 príjem 1 051,30 eur, od 16.09.2013 bol v evidencii úradu práce a poberal dávku v nezamestnanosti mesačne 731 eur do 02.02.2014 a od 03.02.2014 poberal dávku v hmotnej núdzi vo výške 694,50 eur mesačne. Otec navrhovateľky nemal ďalšiu vyživovaciu povinnosť.

11. V danej veci súd prvej inštancie po preskúmaní majetkových a zárobkových schopností otca navrhovateľky a za konštatovania aktuálnych nevyhnutných životných potrieb a nákladov navrhovateľky dospel k záveru, že súčasná výška vyživovacej povinnosti otca navrhovateľky na navrhovateľku v sume 120 eur mesačne je nedostatočná a je odôvodnená potreba zmeny výšky vyživovacej povinnosti. Súd prvej inštancie vychádzal predovšetkým zo zmeny u navrhovateľky, ktorá do 21.06.2021 študovala na vysokej škole v zahraničí (v Rakúsku), v dôsledku čoho u nej nepochybne došlo k nárastu jej mesačných výdavkov. Uviedol, že navrhovateľka sa brigádne zamestnala a poberala aj štipendium, uvedené nepostačovalo na pokrytie všetkých jej odôvodnených potrieb. Zároveň uviedol, že navrhovateľkou brigádami nepravidelne získaný príjem nezbavuje otca navrhovateľky povinnosti prispievať na výživu plnoletej dcéry, ktorá študuje na vysokej škole, pripravuje sa na budúce povolanie a nie je schopná samostatne sa živiť. Súd na druhej strane konštatoval, že finančné pomery otca sa od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti taktiež zmenili, keď jeho príjem vzrástol o cca 1 000 eur mesačne a nepribudla mu žiadna vyživovacia povinnosť. Na základe takto zistených skutočností, súd prvej inštancie považoval za dôvodné zvýšiť vyživovaciu povinnosť otca navrhovateľky k navrhovateľke za obdobie od 15.03.2018,

t.j. od podania návrhu navrhovateľkou do 31.08.2019 na sumu 350 eur mesačne a od 01.09.2019, kedy navrhovateľka začala poberať štipendium, do 21.06.2021, kedy ukončila bakalárske štúdium vysokej školy v zahraničí, na sumu 250 eur mesačne.

12. Ako je zrejmé z výsledkov vykonaného dokazovania, navrhovateľka od r. 2016 žila v zahraničí. Do 21.06.2021 študovala na viedenskej univerzite, kde k uvedenému dátumu ukončila bakalárske štúdium dennou formou a obdržala diplom o ukončení štúdia. Navrhovateľka mala zvýšené výdavky v súvislosti s prenájmom bývania, energiami, zabezpečením stravy, hygienických potrieb, liekov, poplatku za telefón, internetu, s nákladmi na ošatenie a obuv, poplatkami na školu a školské materiály, s voľnočasovými aktivitami a pod. Navrhovateľka mala rovnako mimoriadne výdavky v súvislosti s kúpou okuliarov, kúpou počítača, ktorý bol nevyhnutný v súvislosti s prípravou na vysokoškolské štúdium. Vzhľadom k neplateniu vyživovacej povinnosti otcom navrhovateľky, resp. plateniu výživného aj v minulosti iba v určitom rozsahu, bola navrhovateľka nútená nájsť si prácu, resp. brigádu a popri štúdiu si privyrábať, aby mala dostatok finančných prostriedkov na pokrytie všetkých odôvodnených potrieb. Od septembra 2019 poberala navrhovateľka štipendium vo výške 470 eur mesačne, od apríla 2020 vo výške 726 eur mesačne, od septembra 2020 vo výške 700 eur mesačne. Hoci navrhovateľka mala teda počas štúdia na vysokej škole, ktorým sa pripravovala na svoje budúce povolanie, určitý príjem z brigádnej činnosti, resp. poberala aj štipendium, v konaní nebolo preukázané, že by pri zohľadnení týchto príjmov, bola schopná sa sama živiť v celom rozsahu, resp. že by táto jej odmena za prácu vo voľnom čase, resp. na úkor štúdia, ako aj štipendium, zbavovali jej otca plnenia si vyživovacej povinnosti ako povinnosti zákonnej v zmysle ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine. Poberané štipendium malo dopad na výšku vyživovacej povinnosti zvýšenú otcovi navrhovateľky v uvedenom období, ako správne uvedené zohľadnil aj súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí.

13. S poukazom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd nestotožnil s názorom otca navrhovateľky, že nie je dôvodné, aby platil výživné na navrhovateľku, resp. aby mu toto bolo zrušené, keď v odvolacom konaní zopakoval tvrdenia uvádzané pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie v rozsudku dostatočne vyporiadal. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, zhodne so súdom prvej inštancie bol aj odvolací súd toho názoru, že výživné na navrhovateľku v sume 350 eur mesačne v období od podania návrhu navrhovateľky, t.j. od 15.03.2018, kedy mal súd nepochybne preukázaný vznik zvýšených nákladov navrhovateľky na zabezpečenie jej zahraničného štúdia, do 31.08.2019, dokedy nepoberala štipendium a v sume 250 eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2019 do ukončenia vysokoškolského bakalárskeho štúdia, t.j. do 21.06.2021, je primerané a zodpovedajúce tak potrebám navrhovateľky, ako aj schopnostiam a možnostiam osoby povinnej platiť výživné - otca navrhovateľky. Skutočnosti uvádzané opakovane otcom navrhovateľky v odvolaní, s poukazom na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, nemajú vplyv na zákonnú povinnosť otca navrhovateľky prispievať na výživu navrhovateľky, ktorá v uvedenom období nebola schopná sama sa živiť a pokrývať všetky svoje nevyhnutné potreby pri vysokoškolskom štúdiu v zahraničí.

14. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutom výroku I., II. ako vecne správny potvrdil, keď súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nedoplatku na zročnom výživnom a spôsobe jeho zaplatenia.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. V mimosporových konaniach platí zásada, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní platil. Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora alebo návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia u miestne príslušného súdu.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora alebo návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia u miestne príslušného súdu.